

Būti krikščioniu

Dr. Andrius NAVICKAS

Nežinau, kuris pirmasis krikščionių mąstytojas yra šitaip pasakęs: krikščionių prievolė – gyventi taip, kad net jei staiga išnyktų visas Šventasis Raštas, jį galima būtų nesunkiai užrašyti žvelgiant į mūsų gyvenimus. Tai skambus aforizmas ar kartu ir imperatyvas, kurio nevalia pamiršti? Kiek savo žodžiais, veiksmais, laikysena sugebame kitiems, neįsileidusiems į savo gyvenimą Išganytojo meilės, liudyti, jog ne tai, kas laimės vieną ar kitą politinį mūšį, kiek sukaupsime medžiaginių gėrybių ar kokiais titulais pasidabinsime, yra svarbiausia? Kaip sugebame vykdyti priesaką – mylėk savo priešus – ar į pyktį atsakyti meile ir atlaidumu?

Ipratome manyti, kad jei politikai, verslininkai, teisėjai ir visi kiti, kurių pareiga tarnauti žmonių gerovei, būtų sąžiningi ir išmintingi, gyventume tobuloje valstybėje. Ir jeigu aplinkui matome daug piktžaidžių, jei įvyksta tokios tragedijos, kai praliejamas žmonių kraujas, kai atsiskleidžia šlykščiausio smurto prieš silpniausius visuomenės narius atvejai, vadinasi, visi JIE stengėsi nepakankamai. Tad reikia kuo skubiau atrasti kaltuosius ir juos nubausti. O MES kiek ir už ką atsakingi? Neįprasta taip klausti visuomenėje, kur kiekvienas nuo ankstyvos vaikystės išmoka sakyti: „Aš turiu teisę ir

abejingumą paprastų žmonių bėdoms. Tačiau nepamirškime, kad visos piktžolės išdygsta MŪSŲ bendruomenėje ir MES visi, o ne tik JIE kalti dėl jų suvešėjimo.

Kiek esame atidūs vienas kitam? Ar turime drąsos reaguoti į blogybes, net jei mūsų reakcija nepopuliari? Ar sugebame būti reiklūs sau ne mažiau nei kitiems? Pagaliau, ar sugebame atleisti ir ieškoti ne prasikaltusiojo pasmerkimo, bet siūlyti tiltus, kuriais nusidėjėliui galima būtų sugrįžti į tiesos kelią?

Kiekvienas didesnis skandalas lengvai mus suskaldo į dvi stovyklas: smerkiančius ir palaikančius. Tačiau krikščionio misija visuomenėje yra kai kas daugiau, nei paprasčiausiai demaskuoti nusidėjėlių(-ius). Popiežius Benediktas XVI enciklikoje „Meilė tiesoje“ dar sykį pakartoja, kad meilė gali sleistis tik tiesoje, tačiau ir tiesa negali egzistuoti be meilės. Dievo tiesa skirta išganymui, o ne pasmerkimui. Ar šis principas išlaikomas ir mūsų kovose už savo tiesas?

Esame labai gundomi supaprastinti savo gyvenimą, pašalinti atspalvius ir prisistatyti barikadų, esą gintis nuo mus

puolančio blogio. Tačiau dar šventasis Augustinas sakė, kad blogis – tai gėrio trūkumas. Kitaip tariant, jis atsiranda, kai mes maldos žodžius „Teesie Tavo valia“ pakeičiame į „Aš Tau, Viešpatie, nurodysiu, kas teisinga ir kaip tai įgyvendinti.“

Nepakanka baisėtis nusikaltimais prieš vaikus, smerkti bandymus sumenkinti šeimą paverčiant ją seksualine ar ekonomine sutartimi, nesikalbėti su kaimynu, nostalgiskai dūsaujančiu, jog sovietmečiu buvo geriau. Mes, krikščionys, nesame politinė partija, kurios tikslas – nugalėti varžovus, bet kokiomis priemonėmis įrodyti savo tiesą. Tikrai ne svarbiausia būti iškaltinesniems už kitus, laimėti visus žodžių mūšius. Tikroji Viešpaties pergalė – ne tai, jog kuri nors barikadų pusė sutriuškina oponentus, o tai, kai barikados išardomos ir skirtumai, užuot neigę vienas kitą, pradeda dėtiotis į darnią visumą.

Tai anaip tol nereiškia, kad mes neturime kovoti už savo įsitikinimus. Bet šioje kovoje svarbiausia laimėti kitą žmogų gelbėjant jį iš klaidos, o ne palaidoti po mūsų pasmerkimo lavina. Negalime likti abejingi neteisybei, tačiau visada prisiminkime, kad pyktis, neapykanta su bjauroja net kilniausius siekius.

Bažnyčios socialinis mokymas ragina krikščionis atidžiai gilintis į „laiko ženklus“, išvelgti juose svarbiausius uždavinius ir tada ieškoti krikščionims deramo jų sprendimo. Beje, skubotumo, impulsyvumo nereikėtų painioti su principingumu. Pernelyg dažnai skubame reaguoti į gandus, ginčijamės neįsiklausę į kito argumentus, atsiribojame nepabandę suprasti. Nūdieniame pasaulyje labai daug nekantrumo ir chaoso – tai nepasitikėjimo Viešpačiu ženklas. Idant pasaulis keistųsi, reikia nedaug – krikščionys turi gyventi taip, kaip dera krikščionims.

Algirdo Kazlos nuotrauka

jūs privalote man duoti“, tačiau, deja, nenori nieko girdėti apie kokias nors prievoles, atsakomybę, išpareigojimus.

Nesunku prisidėti prie įniršusio choro, smerkiančio tikrą ar tariamą pedofilų sąmokslą, valdžios neveiklumą, politikų